

— „Азъ съмъ пѣкъ отъ Троянско, дѣдо Цвѣтко :наша-та исторія не е за искажанье, нъ ще ти кажа въ какво, да ти поуѣкча тѣгѣ-тѣ : да видишь, че има и по злочести отъ тебѣ. Ный бѣхми четирма братія, едина бѣше въ Доброджѣ при Котленци овчеръ, кой си изгуби преди три години, безъ гласъ и безъ слухъ ; вторія бѣше въ Варнянско на едно село бакалинъ и той липсалъ, и не го знайми. Тѣхъ ходихъ да дирѣхъ. нъ нищо не разбрахъ ; никой не знай, кѣдѣ сѣ си дѣнали, изгубихъ ся, казвѣтъ, и нищо по вече! А третія бѣше въ Търново на мастора, дѣте на 12—13 години, мастора му отишелъ въ Свищовъ, завелъ и него, и единъ день и то ся изгубило, тѣй ни доди книга. Едни казвѣтъ, че побѣгнало отъ мастора, други — че ся удавило въ Дунава, а ный нищо не знайми. Сега ще и да и него да дирѣхъ, че да видимъ каква ще ни угрѣй. Ако не разберѣхъ и за него нищо, незнамъ какъ ще сѣ върна при пристарѣлый си баща и горкѣ-тѣ майкѣ и какъвъ хаберъ щѣ имъ занесѣхъ, тѣмъ и така сѣ имъ изгорѣли сърца-та отъ жалость и истекли очи-тѣ отъ сълзи, а като имъ занесѣхъ и такъвъ хаберъ, — безъ врѣме ще ги закарамъ въ гроба!“

Дѣдо Цвѣтко глѣдаше пѣтника въ очи съ вниманіе и слушаше. Той не си отъ очи-тѣ отъ него догдѣ свърши. При свършваніе-то той въздѣхна издълбоко и каза тихо : иди сынко, не ти знамъ името, иди и, като ходишь и бродишь по свѣта пыгай и за мой Иванча.

— „Мое-то име е Иванъ, дѣдо, добръ, азъ ще помня и ще пытамъ, меня мя не мързи и, ако го намѣри, или чуя, азъ тя намѣрвамъ — нъ-ли си ты отъ Плаковско?“

— „Отъ сѣщо-то село — Плаково — тамъ ще мя търсишь. Тамъ — като кажишь : „Дѣдо Цвѣтко Бореца“ — сѣкій ще ти кажи за меня, че мя знай. Да ти кажѣхъ и бѣлѣзи-тѣ на Иванча : дълго-ликъ, черно-окъ, мустади каврѣжъ,